

УДК 81'367.2'36'37

DOI <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2025-214.1-21>

АТРИБУТИВНІ ПОШИРЮВАЧІ РЕЧЕННЯ: ГРАМАТИЧНА ПРИРОДА ТА СЕМАНТИЧНА БАГАТОВИМІРНІСТЬ

ATTRIBUTIVE SENTENCE EXPANDERS: GRAMMATICAL NATURE AND SEMANTIC MULTIDIMENSIONALITY

Балаж Ю. І.,

orcid.org/0009-0008-4544-0524*аспірантка кафедри загального та германського мовознавства
Карпатського національного університету імені Василя Стефаника*

У статті здійснено функційно-семантичний аналіз атрибутивного компонента як одного з провідних засобів модифікаційної синтаксичної стратегії в структурі речення із поширювачами. Атрибутив схарактеризовано як поширювач речення, що здійснює специфічну структурно-семантичну трансформацію субстантивної основи, водночас активуючи її когнітивні, інтерпретаційні й прагматичні параметри. На основі сучасної лінгвістичної парадигми, зокрема в межах функційної граматики, доведено, що атрибутиви функціонують у синтаксичній периферії речення, але при цьому формують істотну частину його змістового ядра, беручи участь у тематично-рематичному структуруванні висловлення. У статті окреслено типологічне розмаїття атрибутивних конструкцій, що реалізуються в межах сучасного українського синтаксису, з урахуванням морфологічної репрезентації, структурної складності та семантичної багатовимірності. Здійснено загальну класифікацію основних форм атрибутивного поширення, в якій відображено як елементарні, так і синтаксично ускладнені моделі, що виявляють високий ступінь адаптивності до контекстуальних і комунікативних умов функціонування. Особливу увагу приділено позиційній мобільності атрибутивних поширювачів: проаналізовано функціональне навантаження препозиції, постпозиції та медіального розташування, кожне з яких моделює різні комунікативно-прагматичні вектори повідомлення. Виявлено, що варіативність локалізації атрибутів слугує індикатором стилістичної інтенції мовця, а також відображає динаміку синтаксичної периферії як зони реалізації вторинних, але семантично значущих компонентів. Наша наукова розвідка підтверджує мультифункційність атрибутивного поширювача: крім номінативно-модифікаційної функції, він виконує також оцінну, кваліфікаційну, реляційну, інтерпретаційно-когнітивну та стилістично марковану роль. На матеріалі сучасного українського художнього дискурсу продемонстровано, як атрибутивна конструкція перетворюється на текстоформульальний елемент, залучений до побудови авторської картини світу. Отримані результати дослідження підтверджують, що атрибутив у сучасному синтаксисі постає як повноцінний носій концептуальної інформації, який репрезентує мовну картину світу через призму синтаксичної периферії.

Ключові слова: модифікаційна синтаксична стратегія, типологія атрибутивних конструкцій, синтаксична периферія, атрибутів, позиційна мобільність, поширювач речення, мультифункційність.

The article presents a functional-grammatical analysis of the attributive component as one of the principal means of the modification syntactic strategy within the structure of a sentence with expanders. The attributive is characterized as a sentence-expanding element that performs a specific structural and semantic transformation of the substantival base, while simultaneously activating its cognitive, interpretative, and pragmatic parameters. Within the framework of contemporary linguistic paradigms, particularly functional grammar, it is demonstrated that attributives operate within the syntactic periphery of the sentence, yet constitute a significant part of its semantic core by participating in the thematic-rhematic structuring of the utterance. The study outlines the typological diversity of attributive constructions observed in contemporary Ukrainian syntax, taking into account their morphological representation, structural complexity, and semantic multidimensionality. A general classification of the primary forms of attributive expansion is proposed, covering both elementary and syntactically complex models that display a high degree of adaptability to contextual and communicative conditions. Special attention is paid to the positional mobility of attributive expanders: the functional roles of pre-position, post-position, and medial placement are

analyzed, each modeling distinct communicative-pragmatic vectors of the message. It is revealed that the positional variability of attributives serves as an indicator of the speaker's stylistic intention and reflects the dynamics of the syntactic periphery as a zone of secondary but semantically relevant elements. This research confirms the multifunctionality of the attributive expander: in addition to its nominative-modificational function, it also performs evaluative, qualification, relational, interpretative-cognitive, and stylistically marked roles. Based on the material of contemporary Ukrainian literary discourse, the study demonstrates how attributive constructions function as text-forming elements contributing to the construction of the author's conceptual world. The findings support the conclusion that the attributive in modern syntax acts as a full-fledged carrier of conceptual information, representing the linguistic worldview through the lens of syntactic periphery.

Key words: modificational syntactic strategy, typology of attributive constructions, syntactic periphery, attributive component, positional mobility, sentence expander, multifunctionality.

Постановка проблеми. Атрибутив як функційно-семантична одиниця є одним із ключових засобів модифікації номінативного компонента речення, забезпечуючи уточнення, конкретизацію та семантичну деталізацію предметної ознаки. У межах функційної граматики атрибутивні поширювачі розглядаються не лише як допоміжні синтаксичні елементи, а як активні учасники організації предикативної структури речення, здатні моделювати когнітивну перспективу, формувати тематично-рематичну архітектоніку та впливати на прагматичну спрямованість висловлення.

Особливу лінгвістичну вагу становить аналіз атрибутів, що функціонують у межах синтаксичної периферії, де вони набувають додаткових функцій: стилістичної індивідуалізації, комунікативного акцентування, експресивного підсилення та когнітивного фокусування. Саме периферійна зона речення, як простір максимальної синтаксичної гнучкості, виявляє потенціал атрибутива до позиційної варіативності, синтаксичної мобільності та мультифункційності. Так, атрибутивні конструкції, що розгортаються у препозиції, постпозиції або медіальній зоні, формують мультивекторність актуалізації семантичного ядра висловлення, інтегруючи вторинну інформацію у змістову тканину речення. Погоджуємось з думкою О. Воробця про те, що «мультивекторність предикації поширювачів варто розуміти як монозалежну реалізацію семантичного потенціалу окремих компонентів – із чітко визначеною валентністю до одного предиката, – так і полізалежну конфігурацію, у якій поширювач одночасно корелює з кількома предикативними осередками. Тому у цьому контексті ключовим типом взаємозв'язку можна вважати семантичний вектор, прямо або опосередковано спрямований від традиційного предиката до поширювача, що забезпечує функційну інтеграцію компонентів у межах синтаксичної цілісності висловлення» [1, с. 104].

Незважаючи на посилену увагу сучасної лінгвістики до модифікаційної функції вторинних компонентів, проблема атрибутивного поширення як повноцінної синтаксичної стратегії залишається недостатньо дослідженою. Нерозробленість типології атрибутивних конструкцій, нечіткість критеріїв позиційної класифікації та відсутність комплексного опису семантичного потенціалу атрибутива у функційній площині ускладнюють повноцінне розуміння його ролі в організації речення.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю поглиблення теоретичних засад функційної граматики щодо ролі атрибутива як поширювача речення, а також потребою комплексного аналізу його граматичної природи, структурних типів, позиційної динаміки та семантичного потенціалу на матеріалі сучасного українського художнього дискурсу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Категорія атрибутивності та її реалізація в синтаксичній структурі речення привертала увагу багатьох лінгвістів, які розглядали її з різних аспектів: описували граматичну природу атрибутивного зв'язку, формально-морфологічні параметри атрибутивних конструкцій, їх семантичну класифікацію, синтаксичну функцію в реченні, а також стилістичну і текстоформувальну роль у межах різних жанрово-стильових парадигм.

Особливу увагу граматичному статусу та синтаксичним особливостям атрибутивного компонента приділяли такі мовознавці, як-от: О. Воробець [1], І. Вихованець [2], Л. Дерев'янка [3], А. Загнітко [4], В. Кононенко [13], І. Кононенко [5], О. Кульбабська [6], Ю. Лебідь [7], М. Мірченко [8], І. Назаренко [9], Л. Островська [10], М. Степаненко [12] та інші. У працях цих дослідників атрибутив аналізується як складова частина субстантивної синтагми, що виконує модифікаційну функцію і бере участь у формуванні смислової структури речення. Водночас у межах функційного синтаксису посилюється інтерес до комунікативної ваги атрибутів, тобто їх участі в актуальному членуванні речення, позиційній динаміці, прагматичній релевантності.

Малоопрацьованим залишається до сьогодні питання функційно-позиційної організації атрибутивних поширювачів, зокрема їх локалізації в межах синтаксичної периферії, варіативного розташування у препозиції, постпозиції чи медіальній зоні та впливу цієї позиційної дистрибуції на інтерпретаційний потенціал висловлення. У сучасному мовознавстві мало досліджують проблему семантичної багатовимірності атрибутів як засобу концептуалізації когнітивного простору. З огляду на це актуалізується також потреба в типологічному розмежуванні атрибутивних конструкцій з урахуванням їх морфологічної природи, синтаксичної складності та комунікативної функції.

Незважаючи на наявність окремих праць, що висвітлюють ті чи інші аспекти атрибутивності, на сьогодні відсутнє комплексне функційно-семантичне дослідження атрибутів як повноцінного поширювача речення з чітко визначеним граматичним статусом, позиційною мобільністю та семантичною багатовимірністю.

Мета дослідження. З огляду на це мета пропонованої статті полягає у комплексному функційно-семантичному аналізі атрибутивних поширювачів речення як засобів модифікаційної синтаксичної стратегії, з урахуванням їхньої структурно-семантичної організації, позиційної мобільності та мультифункційності в межах синтаксичної периферії. Реалізація мети передбачає розв'язання таких **завдань**: 1) схарактеризувати атрибутів як поширювач речення з огляду на його граматичний статус, синтаксичну роль і функційне навантаження; 2) виявити типологічні різновиди атрибутивних конструкцій; 3) проаналізувати позиційну варіативність атрибутів; 4) окреслити семантичну багатовимірність атрибутивних поширювачів.

Виклад основного матеріалу. У межах функційної граматики атрибутів розглядається як один із ключових модифікаційних поширювачів, який виконує роль залежного компонента при субстантиві, розширюючи або уточнюючи його семантику.

Як підкреслює Л. Дерев'янка, «атрибутивний компонент може входити до складу будь-якого синтаксичного члена речення, утворюючи з ним єдину смислову та структурну цілісність. Така інтегративність пояснюється сутнісною природою атрибутивної семантики: ознака не існує автономно, ізольовано від предмета, а є його внутрішньо притаманною характеристикою. Саме тому облігаторні атрибутиви не підлягають елімінації без порушення граматичної та смислової цілісності висловлення» [3, с. 8]. Тому, на нашу думку, атрибутів як структурна одиниця виконує роль маркера концептуальної повноти та когнітивної завершеності субстантивної групи. Його вилучення веде до втрати семантичної об'ємності, а подекуди й порушення синтаксичної валідності речення. Отже, атрибутів є не лише граматично залежним, а й функційно незамінним елементом, особливо у художньому тексті, де саме він формує стилістичну перспективу об'єкта.

Виходячи із наукового доробку О. Кульбабської, поділяємо думку, що «атрибути трактуються як означальні поширювачі, що виконують функцію уточнення та конкретизації предметної ознаки. Їх синтаксична та граматична природа виявляється через такі характерні риси:

1) периферійність щодо структурної схеми речення;

2) форма вираження – найчастотніше реалізуються ад'єктивними формами або іншими словами, здатними до узгодження (дієприкметниками, порядковими нумеративами, прономінативами тощо);

- 3) препозиційна локалізація;
- 4) спрямованість модифікації – атрибутив характеризує субстантив або прономінатив як ядро означуваної референції;
- 5) семантична функція – позначає конкретизувальну або диференціальну ознаку предмета, часто з ідентифікаційною функцією» [6, с. 198].

Вважаємо, що атрибутив є обов'язковим або факультативним компонентом синтаксичної структури, залежно від типу валентності субстантива та прагматичної настанови мовця. В обох випадках він розширює синтаксичний простір речення, вносячи нові семантичні виміри, зокрема кількісні, темпоральні, просторові, якісні, емоційно-оцінні тощо.

На нашу думку, атрибутивні поширювачі характеризуються високим ступенем типологічної поліформності, що зумовлюється як морфологічною маркованістю виразників, так і синтаксичною складністю їхньої внутрішньої організації. У структурно-граматичному зрізі можна виокремити кілька репрезентативних типів атрибутивних конструкцій:

– прості або моноелементні моделі, що реалізуються через лексико-граматичні маркери ознаки – ад'єктиви, нумеративи або вказівні/означальні прономінативи. Такі конструкції виконують базову кваліфікаційну функцію у структурі номінативного поля. Наприклад: *...вреши́ті зелена повинь полишила за собою флотилію узорів, й різноко́льорова бурхатъ вихопилася, немов через греблю, тороками на сорочку* (Р. Іваничук);

– поширені конструкції, в яких атрибутивний компонент має власну вторинну валентну структуру або входить до ланцюга координованих модифікаторів. Такі структури репрезентують комплексне смислове нашарування та активізують функції вторинної предикації. Наприклад: *Кам'яні мішки, облаштовані самою природою – кількарівневі печери, які заглиблювалися у во́гке нутро землі, із товстелезними стінами та вузькими проходками* (К. Калитко);

– аналітичні атрибутивні конструкції, що формуються на основі синтаксичної незалежності компонентів (зокрема через прийменниково-іменникові структури), але характеризуються семантичною інтегративністю та функційною єдністю в межах предикатного центру. Наприклад: *...це мій вуйко, це мій дід, загинув на Сибіру чи емігрував до Канади, – в цьому місці ти, з тою незрячою ностальгійною усмішкою, що розтікається по обличчю помалу, розфокусовано, як молоко по стільниці, починаєш згадувати...* (О. Забужко);

– контекстуально ускладнені атрибутивні структури, в яких граматична атрибутивність поєднується з дискурсивною або стилістичною домінантою. Такі поширювачі виконують функцію естетичного фокусування, часто реалізуючи образну, емоційно-оцінну або асоціативну семантику. Наприклад: *Капітоліна розгублено хапається за відсторонені погляди людей, що стоять поруч* (Т. Маличчук).

Варто зауважити, що позиційна мобільність атрибутивного компонента є важливою граматичною ознакою, яка корелює з прагматичними і стилістичними намірами мовця. У межах речення атрибутив може функціонувати в таких позиційних моделях (див. рис. 1).

Розгляньмо речення *Гострий на дотик, відгонить березневою водою, прикриває собою в'язкий чорний ґрунт, так що жодних прогнозів не треба: зима буде тривати довго, всі встигнуть призвичаїтися, змучиться і звикнути* (С. Жадан). У цьому реченні атрибутивний компонент *гострий на дотик* реалізує синтаксично препозитивну модель розташування, в якій

Рис. 1. Позиційні моделі речення з атрибутивним поширювачем

атрибут винесено у позицію перед основним предикатом речення. Граматично ключовий компонент *гострий* є Adj_1 ¹, що формує ядро атрибутивного комплексу, а $Praep + S_4$ ² компонент *на дотик* реалізує аргументно-модифіковану ознакову конкретизацію у формі семантично комплексного поширення. Така модель $Adj_1 + Praep + S_4$ створює двочленну атрибутивну єдність, у межах якої Adj репрезентує первинну ознакову кваліфікацію, а прийменниково-керований об'єкт детермінує перцептивну площину реалізації цієї ознаки. Вважаємо, що препозитивна позиція атрибуту забезпечує йому роль фокусного елемента, що передує розгортанню предикативного поля й слугує засобом емпатичної тематизації. Вважаємо, що такий атрибут є зразком контекстуально ускладненої препозитивної структури, де граматична ознаковість поєднується з образно-асоціативним навантаженням і служить точкою входу в комунікативний простір речення.

Проаналізуємо речення *У повітрі, свіжому в цей ранковий час, повільно визривала сліпуча полуденна гарячінь* (О. Луцишина). Як бачимо тут реалізовано класичну модель медіального розташування атрибутивного поширювача, який представлений відокремленою ад'єктивною конструкцією з темпоральною конкретизацією. Атрибут *свіжому в цей ранковий час*, який реалізується через модель ключових компонентів Adj_5 ³ + $Praep + Pr_1$ ⁴ + $Adj_5 + S_4$, завдяки своїй позиційній інтерполяції між поширювачем місця й предикатом *визривала* виконує функцію фокусного стилістично-навантаженого елемента. Необхідно підкреслити, що семантичне наповнення атрибутивної моделі виявляється багатошаровим: поєднання якісної ознаки *свіжому* з темпоральною прив'язкою *в цей ранковий час* створює перцептивно-часову проєкцію, що контрастує з предикативною частиною висловлення *визривала сліпуча полуденна гарячінь*. У такий спосіб атрибут ще й виконує роль модулятора модусної рамки, задаючи первинний стан середовища, який поступово змінюється. Можемо константувати, що це типовий приклад атрибутивної вторинної предикації, у якій атрибут на рівні глибинної структури моделює ситуацію стативного характеру: повітря є свіжим у певний момент часу.

Таким чином, медіальне розташування поширювача *свіжому в цей ранковий час* забезпечує стилістичну паузу, що актуалізує ознаку в межах комунікативної теми й готує підґрунтя для розгортання реми. З погляду функційної граматики, така атрибутивна конструкція не лише маркує просторово-часові й оцінні властивості референта, а й виконує організувальну роль у структурі інформаційного потоку, формуючи синтаксичну та семантичну динаміку речення.

Розгляньмо речення *Очі, великі й замислені, дивилися вдалечінь без жодного блиску* (Т. Малярчук). У реченні атрибутивний поширювач *великі й замислені* реалізований у формі відокремленої ад'єктивної конструкції в постпозиції щодо означуваного субстантива *очі*, тобто реалізується через модель речення $S_1 + Adj_1 + Praep + Adj_1 + P^5$. Ключовими компонентами у структурі поширювача є:

– *великі* – якісний Adj , що виконує функцію визначальної ознаки візуально-просторового характеру. Він актуалізує зовнішню параметричну характеристику референта, працюючи в межах перцептивного каналу зорового досвіду;

– *замислені* – ментально-психологічний Adj , що виражає вторинну, метафоризовану ознаку, проєктуючи внутрішній емоційно-когнітивний стан на фізичний об'єкт (*очі*). З огляду на це, компонент функціонує як когнітивний маркер, який трансформує семантику субстантива в бік експресивного узагальнення.

На нашу думку, особливістю цієї постпозиційної моделі є її стилістична вагомість, тобто відокремлений атрибут набуває рівнозначної граматичної сили з предикатом, а тому сприйма-

¹ Ад'єктив у номінативному відмінку

² Прийменник + Субстантив в акузативному відмінку

³ Ад'єктив у інструментальному відмінку

⁴ Пронімінатив у номінативному відмінку

⁵ Предикат

ється як ключ до емоційного й образного ядра речення. Така модель наближається до структур вторинної предикації, оскільки імпліцитно передає стативну ситуацію: *очі були великими й замисленими*, але вбудовано в склад єдиного предикативного поля.

Отже, постпозиційне розташування ключових компонентів *великі й замислені* забезпечує емоційне підсилення, інтонаційну завершеність, а також створює образний та асоціативний фокус у межах висловлення.

Необхідно зауважити, що атрибутивні поширювачі в сучасному українському художньому дискурсі виявляють виразну семантичну багатовимірність, що охоплює такі основні значення:

– кваліфікаційне: *Мудрий Барба знав, чим це може окошитися, тож, позбавлений можливості вгамувати бендегу братчиків хмільною брагою, він звернувся до звичної вже заміни – Асатиних героїчних оповідок* (М. Соколян);

– реляційне: *Наша університетська бібліотека завжди пахла пилом і тишею* (Ю. Винничук);

– кількісне: *За якихось дві хвилини він уже ледве не налетів на верхівця з націленою Санькові у груди рушницею* (В. Шкляр);

– каузальне: *Школа добряче прополола мій спраглий до знань дитячий мозок, повисмикувавши з нього доблесні фрагменти про королів, лицарів та драконів* (М. Кідрук);

– стилістично марковане: *...а зависав проклятий Сатурн, і коли в його чорному мороці я побачив бабусю качечку, то вже знав, що вона мені скаже...* (В. Шкляр);

– емотивно-оцінне: *Це усвідомлення прикре, але може бути дуже лікувальним* (Т. Прохасько).

Підсумовуючи, атрибутивні поширювачі активно моделюють когнітивну, інтерпретаційну та стилістичну перспективу, виступаючи носіями концептуальної інформації. У межах функційно-семантичної парадигми це надає їм комунікативної автономії та дозволяє розглядати як ключові одиниці мовленнєвої структури з високим прагматичним навантаженням.

Висновки. Отже, у межах функційно-семантичної парадигми у статті здійснено комплексний аналіз атрибутивного компонента як поширювача речення, що реалізує модифікаційну синтаксичну стратегію та функціонує переважно в зоні синтаксичної периферії. Встановлено, що атрибутивний компонент, попри свою формальну периферійність, відіграє концептуально значущу роль у структуруванні змістового ядра речення, беручи активну участь у формуванні його тематично-рематичної організації.

У дослідженні окреслено типологію атрибутивних конструкцій за ознаками морфологічної репрезентації, структурної складності та семантичної багатовимірності, що дає підстави говорити про високий ступінь функційної гнучкості атрибутива. Виявлено, що позиційна мобільність атрибутивних поширювачів (препозиція, постпозиція, медіальна позиція) є не лише граматично допустимою, а й прагматично маркованою, що дає змогу мовцеві варіювати ступінь актуалізації певного фрагмента інформації у висловленні.

Результати нашої наукової розвідки підтверджують мультифункційність атрибутивного компонента, який виконує не лише номінативно-модифікаційні функції, а й бере участь в оцінному, кваліфікаційному, реляційному, інтерпретаційно-когнітивному та стилістичному моделюванні змісту. На матеріалі сучасного українського художнього дискурсу доведено, що атрибутивні конструкції функціонують як потужні текстоформувальні елементи, здатні втілювати когнітивні домінанти авторської мовної картини світу.

Перспективи подальших досліджень убачаємо у розширенні аналізу атрибутивних поширювачів крізь призму когнітивно-прагматичних параметрів, жанрово-стильових варіацій та зіставлення їхньої реалізації в споріднених мовах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Воробець О. Д. Мультивекторність предикації поширювачів семантичної моделі речення польської та української мов. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Серія 10. Проблеми граматики і лексикології української мови: збірник наукових праць*. 2015. Вип. 12. С. 104–107.
2. Вихованець І. Р. Частини мови в семантико-граматичному аспекті : монографія. Київ: Наукова думка, 1988. 256 с.
3. Дерев'янка Л. І. Обов'язкові атрибутивні поширювачі у складі прийменниково-субстативних темпоративів. *Сучасні наукові дослідження та розробки: теоретична цінність та практичні результати: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (Братислава, 16–18 березня 2016 року)*. 2016. С. 7–10.
4. Загнітко А. П. Теоретична граMATика української мови. Синтаксис : монографія. Донецьк: ДонНУ, 2001. 662 с.
5. Кононенко І. В. Семантико-синтаксичний потенціал препозитивних та постпозитивних атрибутів. *Мовознавство*. 2007. № 3. С. 39–48.
6. Кульбабська О. Л. Атрибутивні конструкції як засіб вторинної предикації в поліпропозитивному простому реченні. *Шевченковознавчі студії*. 2008. Вип. 10. С. 196–203.
7. Лебедь Ю. Б. Семантичні єдності в реченнєвому контексті. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія : Філологія (мовознавство)*. 2011. Вип. 14–15. С. 94–99.
8. Мірченко М. В. Структура синтаксичних категорій : монографія. Луцьк, 2004. 392 с.
9. Назаренко І. О. Вставні конструкції в інфраструктурі речення. *XXXI International scientific and practical conference «Scientific Research in the Conditions of Rapid Development of Information Technologies» (July 17-19, 2024) Helsinki, Finland. International Scientific Unity*. 2024. С. 130–132.
10. Островська Л. С. Атрибутивна конструкція в комунікативному аспекті. *Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки*. Запоріжжя : ЗНУ, 2010. № 1. С. 242–252.
11. Островська Л. С. Прагматичний потенціал атрибутивних конструкцій у рекламному тексті. *Лінгвістичні студії*. Вінниця, 2019. Вип. 38. С. 23–29.
12. Степаненко М. І. Взаємодія формально-граматичної і семантичної валентності у структурі словосполучення та речення : монографія. Київ, 1997. 216 с.
13. Kononenko V., Vorobets O. Semantics of Subtext: Modernist Dimension. *Journal of Vasyl Stefanyk Precarpathian National University. Philology*. 2023. Vol. 10. P. 6–15. <https://doi.org/10.15330/jpnuphil.10.6-15>.
14. Корпус української мови. URL: <http://www.mova.info/corpus.aspx> (дата звернення: 12.06.2025).

Дата надходження статті: 18.07.2025

Дата прийняття статті: 26.08.2025

Опубліковано: 16.10.2025